

Moya De Feyter – Alpaca

JEROEN DERA (R)

het is maar een kwestie van tijd voor ik mijn tanden in een kluiﬀ zet

voorlopig ben ik zeven vrouwen op de overloop die beurtelings beter zijn
er is er altijd een die wapens onder haar ribben bergt
en een die daarvan de gevolgen draagt

deze plant heb ik gekocht om te zien wat hem overkomt
wanneer ik hem geen water geef

het is niet te verduren hoe de tweedehandswinkel ruikt
de handdoek, het restje melk in het glas dat er sinds vrijdag staat
de honden van de burens, dit lichaam 's ochtends in dit bed
het dan nog niet op straat kunnen zetten

wel was ik blij toen mijn vader me een trui van alpacawol gaf

ik draag de trui elke dag
nu ruik ik naar alpaca
kijk ik spuug

Uit: *Tot iemand eindelijk*. Antwerpen: Vrijdag, 2018, p. 14.

De titel van Moya De Feyters debuutbundel, *Tot iemand eindelijk*, doet vermoeden dat er tot actie moet worden overgegaan. De 'ik' in 'Alpaca' lijkt echter wel verlamd. De beginregel is nog veelbelovend, maar in het vervolg van het gedicht zet de 'ik' helemaal nergens de tanden in – zelfs haar glas melk maakte ze niet helemaal leeg.

In dit gedicht ontmoeten we een jonge vrouw die niet vooruit te branden lijkt. Ze verzorgt zichzelf slecht en lijkt ook weinig middelen te hebben om dat te doen, getuige de 'tweedehandswinkel'. Ook voor anderen kan ze slecht zorgen. Veelzeggend is het experiment met de plant, dat stevig detoneert met De Feyters ecokritische poëzie in bijvoorbeeld de bundel *Massastrandingen* (2019) en de mede door haar samengestelde bloemlezing *Zwemlessen voor later: klimaatpoëzie* (2020). Moedwillig een plant laten sterven: dat doet een personage van De Feyter niet zomaar.

Wat is er met deze vrouw aan de hand dat ze haar tanden niet in een kluiﬀ zet, zoals een enthousiaste jonge hond, maar zich ontpopt tot alpaca? Een mogelijk antwoord bieden de 'zeven vrouwen op de overloop', die herinneren aan de zeven vrouwen uit boek 4 van het Bijbelboek Jesaja: 'Op die dag zullen zeven vrouwen één man vastgrijpen en zeggen: "Wij zullen ons eigen brood eten, onze eigen kleren trekken wij aan, als wij uw naam maar mogen dragen: neem zo de schande van ons weg." Huist er in de 'ik' een Bijbels gevecht om een man, en ligt zij lamlendig in bed vanwege een geliefde? Het zou zomaar kunnen, want in het openingsgedicht van *Tot iemand eindelijk* blijkt dat er 'een grote opgevouwen man' naast haar hoofdkussen ligt – en 'hij is nergens voor nodig'. Toch is er ook dat verlangen, tot iemand eindelijk...

De Feyter laat zich echter niet reduceren tot het stereotype van een jonge dichteres met liefdesperikelen. De alpaca lijkt dan wel een onschuldig knuffeldier, maar in de slotregel rekent de dichter met dat cliché af. Ze spuugt de lezer in het gezicht, en zet zo alsnog haar tanden in de kluiﬀ.